

Suflete pereche
poeme de dragoste

Sorin Cerin

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

SORIN CERIN

**SUFLETE
PERECHE**

POEME

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Copyright © SORIN CERIN 2011 for Romanian version

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1463615178

ISBN-10:
1463615175

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

CUPRINS

- 1. Suflate pereche**
- 2. Viața sufletelor pereche**
- 3. Amintirea iubirii de la 17 ani**
- 4. Fum de țigară**
- 5. Ploua**
- 6. Focul iubirii**
- 7. Abia acum înțeleg**
- 8. Nu există noapte**
- 9. Te aștept iubire**
- 10. Iubire și lacrimi**
- 11. Clipa**
- 12. Să mă ierți Doamne**
- 13. Strada Destinului**
- 14. Ce pot să-ți spun**
- 15. Fulger și clipă**
- 16. Biblioteca amintirilor**
- 17. Abia acum**
- 18. Greșeală**
- 19. Iarnă sentimentală**
- 20. Efemer și deșertăciune**
- 21. Când ne vom pierde**
- 22. Accidental**
- 23. Alături de tine iubire**
- 24. Darul creației**
- 25. Înțelesul lumii**
- 26. Visul Destinului**
- 27. Bolnav de iubire**
- 28. Simt**
- 29. Uniți**

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

- 30. Chipul tău**
- 31. Și ce a mai rămas ?**
- 32. Trecere**
- 33. Iubire și moarte**
- 34. Simetrie**
- 35. Alături de Tine și Dumnezeu**
- 36. Strigăt**
- 37. Sfințenie**
- 38. Dumnezeu și moarte**
- 39. Scutul deșertăciunii**
- 40. Clipa sufletelor pereche**
- 41. Deșertăciunea sufletelor pereche**
- 42. Marea iubire**
- 43. Iubire și atât**
- 44. Extaz**
- 45. Crist însângerat**
- 46. În căutarea fericirii**
- 47. Crăiasa inimii**
- 48. Despărțire**
- 49. Fără mine.....**
- 50. Frenezie**
- 51. Nimic.....?**
- 52. Pentru totdeauna.....**
- 53. Privirea ta**
- 54. Nu credeam**
- 55. La margine de destin**
- 56. Într-o lume**
- 57. Fericire, suspine și iubire**
- 58. Crăiasa lacrimii**
- 59. Te iubesc dincolo de mine....**
- 60. Așteptare**
- 61. A reuși să înțelegi moartea**
- 62. Nimic în lume....**
- 63. În urma inimii**
- 64. Cunoaștere**
- 65. Inima timpului**

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

66. Absolutul iubirii din noi
67. Cred în tine
68. Orizont pierdut
69. La masa Morții
70. Împreună cu tine
71. Pumnii sufletelor
72. Amurg
73. Recviemul iubirii
74. Apa morții
75. Ești tu
76. Alături de lacrimi
77. În inima cerului senin.....
78. Norii iubirii
79. Cer sângeri
80. Culori de toamnă
81. Rugă către privirea ta
82. Măreția timpului
83. Iubirea mea de dor
84. Lacrima Lui Dumnezeu
85. Pentru totdeauna alături de tine
86. Din Noi!
87. Vara iernii
88. Și dacă ai fi rămas tu....
89. Lacrima singurătății
90. Râul deznădejdi
91. Străin.....
92. Oare?
93. Iubire
94. Mereu mă gândesc la tine
95. Răsare cu lumină
96. Pustiu
97. Cerul iubirii
98. Știu
99. În umbra inimii

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

1. Suflute pereche

Cu toții ne dorim Marea Iubire
fiindcă suntem clădiți în acest sens.
Folosim atât de adesea
expresia aceasta a sufletelor pereche.

Cu toții ne-o dorim adevărată,
fiindcă am vrea
ca atunci când ne găsim,
cu adevărat sufletul pereche,
să se termine definitiv,
acest zbucium continuu,
care este propria noastră existență.

De fiecare dată rezultatul vine crud și exact.
Zbuciumul vieții noastre nu se va termina
niciodată atât timp cât vom trăi.
Atunci mai avem nevoie
de sufletul nostru pereche?
Oh, da voi răspunde eu fiindcă acesta
este albia în care curge
fluviul vieții noastre
dint-o altă realitate transcendentă,
acesta este nesfârșitul
pe care se sprijină
orizontul inimii noastre
în alte vise sau realități transcendente.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Sufletul pereche
este ceea ce aspirăm noi
și am vrea să înțelegem despre noi,
este ceea ce considerăm,
a fi perfecțiune,
puritate și nemărginire
la propria noastră ființă.

Paradoxal toate aceste minunate dimensiuni,
pe care le dorim ființei noastre,
lipsește cu desăvârșire,
fiind o speranță,
un vis despre perfecțiune ale acesteia.

Atunci această speranță și vis de perfecțiune
se materializează în viziunea
pe care o avem despre sufletul nostru pereche.
Mai mult decât atât,
chiar dacă avem impresia
că știm ceea ce ne-am dori
ca fiind perfecțiune,
aceasta rămâne de fiecare dată
doar o simplă impresie falsă și atât,
fiindcă atunci când se produce
evenimentul unei Mari Iubiri,
realizăm că de fapt
ceea ce credeam noi
despre perfecțiune este fals,
iar ineditul,
dat de noua imagine
despre perfecțiune
transpusă în iubit sau iubită
ne dă acea trăire intensă de dragoste sufocantă,
tocmai fiindcă aflăm noul nostru etalon
despre perfecțiune care devine astfel

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

întodeauna mult mai superior celui vechi .

Toate acestea se pot produce
și atunci când cele două suflete
nu sunt suflete pereche?
Ce anume sunt sufletele pereche
atât de des invocate?
Chiar există așa ceva
sau este doar o fantezie folosită deseori
pentru a atrage într-un fel sau altul partenerul?
Răspunsul meu este ca Da!
Există suflete pereche.
Cum Binele are perechea sa în Rău
și Frumosul în Urât,
cum noi gândim pe baza
unei logici bivalente
în care sunt etern acele două elemente,
atunci noi niciodată nu putem fi un întreg
atâta timp cât gândirea noastră
este axată pe dualitate.
Atunci fiecare are
un alt suflet alături de care
formează dualitatea respectivă.

2. Viața sufletelor pereche

Deși deseori am fost dezamăgit,
că nu îl voi putea găsi vreodată,
pe sufletul meu pereche,
l-am căutat plin de dorința
de a-l simți și a-l vedea măcar o singură dată.

L-am căutat până când am obosit
Crezând că Destinul nu mi-e astfel hărăzit
în a-l găsi.
Dar cum deseori se întâmplă
să găsești atunci când nu cauți
și când te aștepți mai puțin,
acest suflet a trecut și pe strada mea.
Era o zi ce părea oarecare
dar apoi am realizat că era la fel de importantă
ca și data morții sau a nașterii mele
când probabil apar tot ca niște zile întâmplătoare
dar de fapt importanța lor e capitală.

Deși nu am iubit de la început acest minunat suflet,
deși l-am dezamăgit și torturat îndelung
cu aparenta mea instabilitate,
am reușit să înțeleg că atunci când nu cauți
vei afla
și că atunci când nu vei iubi la început
vei trece de fapt prin cea mai mare iubire
care va deveni iubirea vieții tale.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Nici nu am știut ce înseamnă să iubești
până a nu apărea în viața mea.
Abia acum am înțeles că marea iubire
nu constă în dependență față de o persoană anume
și nici în egoism
ci le întrece cu mult pe toate acestea.

Este ca și atunci când te afunzi
în eternitatea propriului tău suflet,
în acel loc unde crezi că îți aparține
numai și numai ție dar de fapt îl întâlnești
pe celălalt.

Acolo abia îi simți privirea adâncă
și realizezi că și tu ești în sufletul său
la fel de etern de prezent
în cele mai intime unghere ale sale.
Realizezi că nici să plângi, să strigi,
să faci orice nu mai are nici o importanță.
Realizezi că toate câte sunt
și toate câte vor mai fi
sau nici măcar nu sunt,
nu valorează nici cât
cea mai nesemnificativă frunză ruginită
căzută din pomul vieții fiecăruia dintre noi.

Și atunci simți nevoia să atingi sufletul cu mâna,
să-l strângi în brațe,
să-i simți respirația,
să-l știi mai aproape de tine decât ești tu însuși.
Vrei să-l săruți,
să-ți împarți întreaga ta viață cu el.

Iubirea te tulbură atât de mult încât realizezi
că este cu mult peste ceea ce numești tu viață.
Atunci realizezi că oricât de mult

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

ai încerca să-l strângi în brațe,
oricât de mult ai încerca să-l săruți,
oricât ai încerca să-i simți respirația,
toate acestea nu pot fi realizate niciodată,
fiindcă vei săruta doar omul,
cărui îi vei simți respirația și pe care-l
vei îmbrățișa.
Vei realiza că întotdeauna
acel suflet va fi cu mult peste viața ta.
Precum ești tu peste viața lui.
Vei înțelege că a fi alături de acel suflet pereche
nu se face nici prin mângâieri
și nici vorbe sau săruturi
ci mult mai mult,
printr-un zbucium fără precedent
pe care oricât de mult ți l-ai dori
ai ajunge să nu-l mai poți duce,
fiind atât de dureros de dulce,
foc mistuitor care va arde în tine
toate clipele eterne ale vieții tale.
Și ce va mai rămâne?
Ce va mai rămâne în locul meu și al lui?
Cenușa unei amintiri?
Din care va mai renaște
asemeni Păsării Phoenix o nouă iubire?
Din cenușa acestui zbucium nebun?
Aceasta e viața noastră a sufletelor pereche,
aceea de a se căuta mereu,
iar atunci când se întâlnesc
să se mistuie reciproc cu focul iubirii lor.
Doamne Dumnezeule!
De ce nu lași ca cele două focuri mistuitoare
să fie numai unul?
De ce lași să se poată uni doar focuri străine
unele de altele?
De ce doar aceste focuri?

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

De ce Doamne?

3. Amintirea iubirii de la 17 ani

Ai putea dormi vreodată,
Pe perna dorului
Alături de orizontul
Valului neiertător
Din Dumnezeuul zâmbetului
Care ne-a unit moartea de viață
Și nădejdea de deznădejde
Și misterul sărutului
De lacrima împlinirii
Prin care deveneam iubire și atât?

Vom fi vreodată mai adevărați,
Decât atunci când ne vom spăla
În apa amintirii din noi
Căzută în cascada dorului,
De clipa eternă
A unei mângâieri
La trecerea anilor destinului nostru,
Care ne-a pierdut în noi înșine,
Pentru totdeauna,
Tinerețea?

Ai mai fi tu vreodată
Acea care-mi sărutai tălpile clipei,
Atunci când eram prea tineri,
Pentru a muri zăpada
Fericirii din noi?

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Îți mai amintești cum alergam de nebuni,
Spre uitarea Timpului?
Ce ne-a unit cu verigheta Destinului,
Acolo unde am primit
Ploaia sufletelor ce ne urmau tăcute
Spre noi,
Cei care nu mai eram
Demult împreună cu Destinul?

4. Fum de țigară

Prin fum de țigară,
Se pierde părul tău în inima mea,
Răsfirându-se la fiecare bătaie de Destin.
Prin mine se descarcă,
Întreaga durere și mirare a lumii,
Știindu-te din nou singură,
În imensitatea din tine,
Prin care te pierzi atât de departe.

Atunci vreau să te întreb?
Unde am uitat strada noastră,
La care colț de moarte părăsit de noi?
Ai putea să știi?
De ce ești mai frumoasă atunci când plângi?
Sau de ce ești o lacrimă,
Atunci când vorbești în mine?
Sau poate nu vrei să știi,
Fiindcă preferi să te scurgi,
Pe obrazul Timpului,
Atât de pierdut din noi,
Care însoțește Moartea?

Îmi e dor de tine mai azi,
Mai acum,
Mai ca niciodată,
Mai ca mereu și întotdeauna,
Dar aș vrea să aflu unde?
Aici atât de departe,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

În imensitatea pierdută în haosul din mine?
Poate mult mai departe,
Decât sunt eu în eternitatea ta?
Atât de firavă,
Atunci când e spartă de o singura lacrimă,
Ce se vrea Destin.
Dar vai,
Se prelinge pe obrazul celui Timp,
Cu nume de despărțire.
Ce vreau să-l along,
Fiindcă nu cred în Moartea care ne desparte,
Decât în Tine și atât.
De aceea aș vrea să pot fuma din nou,
Pentru a privi cum părul tău,
S-ar pierde în inima mea,
Răsfrându-se la fiecare bătaie de Destin,
Prin fum de țigară.

5. Ploua

Plouă peste mine cu amintirea
Clipelor în care eram
Surâsul prin care țărâna viselor noastre,
Credea că este nemuritoare.

Atunci te-am ascuns sub umbrela împlinirii,
De unde nu doream să ieși niciodată,
Pătând orizontul speranței mele,
Cu durerea unei despărțiri,
Pierdută din suflarea morții
De noi înșine.

Și ne-am așteptat mereu în ploaia eternității,
Străini fiind de privirea inimii,
Ce nu mai bătea ora,
Cuvântului prin care ne-a întrupat
Dumnezeul iubirii noastre.

Ploua,
Dar noi nu mai eram stropii,
Pe care lacrima speranței ar fi plătit oricât,
Pentru a ajunge în vârful șuvoaielor
Promisiunilor noastre de sânge al amurgului.

Ploua,
Ca atunci când țărmurile privirilor noastre,
Vor fi acoperite cu valurile,
Iubirii ce nu pot trece niciodată,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Fără să fim noi talazul dorului din ele.

Ploua,

Atât de rău în fulgerele inimilor noastre,
Încât au aprins toate amintirile pașilor tăi,
Acoperiți de lacrimile sărutului ce ne-a unit,
Îmbrățișarea zorilor privirilor noastre.

6. Focul iubirii

Și cerul a încremenit
văzând cum plutea
pasărea de foc a iubirii noastre
peste orizonturile sângerei
ale cuvintelor ascunse
în buzunarul rupt al amintirilor,
de unde mai pierdeam treptat câte unul.
În spatele nostru venea Uitarea
să le culeagă
pentru parastasul Lumii Noastre.
Au încremenit până și adierile de suferință,
fericire, remușcare sau împlinire
peste imensitatea priveliștii
Destinului nostru
care se pierdea undeva departe
spre orizontul morții.
Abia acolo se vedea oceanul
gândurilor unei alte lumi.
Și atunci am vrut să zburăm
împreună pe aripile pasării noastre de foc a iubirii,
cât mai sus,
cât mai aproape de Dumnezeu
pentru a vedea în sfârșitul eternului început,
valurile tăcerilor zbuciumate
care se lovesc de tâmpla timpului
răcorind-o cu nașterea unei noi vieți.
Primul am urcat eu

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

pe Aripa Despărțirii,
pe urmă ai venit și tu pe cealaltă,
era Aripa Regăsirii.
Ambele aripi ne ardeau cumplit,
încât am hotărât
să ne aruncăm în oceanul eternității de sub noi,
pentru a ne răcori
cu apa descântată de Infinit, Destinului,
ce-și spăla adesea picioarele ostoite de atîta pietriș
sentimental, tăios, peste care era obligat să calce.
Ne-a urmat și pasărea noastră de foc îndeaproape,
până ce s-a stins încetul cu încetul
pe valurile înspumate ale neantului.
Se va mai aprinde vreodată?
Îți văd ochii de dinainte de Timp
și parcă ar fi privirea ființei mele.
Ne asemănăm atât de mult
încât nu știu încotro e viața ta
sau moartea mea,
fiindcă ambele se suprapun.
Suntem una și aceeași Clipă
în acest Destin.
Aș putea vreodată să te aștept?
Nu, niciodată, fiindcă m-aș aștepta pe mine.
Atunci îți spun că te ador,
dar nici așa nu pot
fiindcă mă înnesc în deșertăciunea asemănării.
Atunci îți spun că te vreau!
Nu pot fiindcă nu vrea lumea
cu vremea ei de dinainte de a fi eu
să fim noi într-o inimă.
Atunci ce Doamne aș mai putea spune că vreau
pentru a fi alături de tine?
Doar moartea?
Deși ai ochii mei pierduți în tine?
Nu mă lăsa te rog Înger drag.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Mă pierd în clepsidra singurătății
care cerne nemilos timpul
pentru a hrăni zilele înfometate de pașii trecuți ai
amintirilor.
Tăcerile neclintite ale speranțelor noastre
se sparg în ecouri prelungi
de privirile nepăsătoare ale fericirii uitate
într-un colț de viață unde se vând nașteri și morți pe clipe.
Se strigă cu atât de multă tăcere
încât se sparg până și zidurile Destinului,
lăsând în spatele lor
adevărata amintire a Lui Dumnezeu.
E atât de mult cer pe lumea asta
încât până și orizonturile se pierd în cer.
E atât de puțină fericire în privirea ta
încât și ochii se pierd în lacrimi.
E atât de departe bătaia inimii tale
încât atunci când vreau să o prind mă împiedic de mine.
E atât de târziu în oceanul acestor clipe,
încât și tu ai devenit o amintire.
E atât de mult tine în mine încât și eu voi fi un dor care
doare.
Dor care doare și se sparge de Destin.
Dor care doare adânc în infinitul din noi
Dor care doare lovind neconținut valurile gândurilor
noastre
Dor care doare strigând adânc în tăcerile noastre pierdute,
un strigăt de tăcere
Strigăt de tăcere în sângele cuvintelor
care zvâcnesc haotic pe zidurile amintirilor noastre.
Strigăt de tăcere peste cioburile eternității iubirii noastre.
Vântul amintirilor noastre
a scuturat timpul de frunzele ruginite ale clipelor
la umbra cărora ne-am ascuns întreaga vară a iubirii.
Și a venit frigul până și în cuvinte
odată cu prima brumă a despărțirii,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

când roua viselor noastre a înghețat,
albind iarba sentimentală a vieții,
încremenind până și privirile Viitorului asupra noastră.
Și atunci te-aș fi luat de mână
dar în palma dorințelor mele
se afla doar un grăunte de nisip al uitării de tine
cernut de clepsidra deșertăciunii.
Ochii adânci ai oceanului zâmbetului tău
mă privesc din spatele valurilor sentimentale
pierdute în apusul cuvintelor
brăzdate de pescărușii speranțelor inimilor noastre
care zboară spre răsărit sfidând Timpul.
Corăbiile gândurilor merg spre nicăieri
sperând în vântul amintirilor.
Oare vor ajunge într-o zi la destinația iubirii
unde ființa ta spulberă tăcerea orizonturilor?
Doar tu, poți îndepărta zidul rece
al sufletului acestei lumi din mine
Și atunci voi putea să înțeleg
că moartea e uitarea lumii și viața e privirea ta,
Doar tu, ești deasupra a orice pare real,
în acest vis în care privim zorii speranțelor,
Zori pe care-i vedem cum se pierd
pe aripile albe ale deșertăciunii.
Și totuși vom putea uita prin moarte această lume?
Atunci ea se va pierde definitiv din noi,
iar noi fiind parte din ea ne vom pierde de noi?
Nu pot să cred!
Lumea este un vis ireal și atât,
înseamnă că adevărul stă în moarte?
Atunci nu ne rămâne decât să serbăm și ziua morții?
Pe aceea nu o știm.
Nu plânge fiindcă știu cât de adânc te-ai pierdut în mine
dragul meu cer nesfârșit al dorului,
Și știu că ți-am pierdut chipul în soarele iubirii
care ne ardea visele de prea mult senin al deznădejdiei.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Atunci ai să mă ierți că nu-ți mai gasesc vreodată adresa
iubirii tale?

Fiindcă m-am rătăcit prin viață

în labirintul unei sorți

ce nu-mi mai arată calea spre acel înger al tău, pierdut de
sine.

Nu știu dacă voi mai fi credincios religiei iubirii,
ci poate clipele mele se vor închina doar străinului din
mine,

Uitat pe una dintre băncile roase de amintiri
ale unui parc oarecare al așteptărilor...

7. Abia acum înțeleg

Parcă se luminase de ziuă pe spinarea timpului obosit de
atâtea nopți duse în spate până atunci.
Cine știe ce importanță mai au toate astea.
Era o zi a destinului ca oricare alta.
Nu vedeam nimic înaintea ochilor inimii de ninsoarea care
tocmai se abătuse lacomă peste cerul plumburiu al vieții
mele.
Cădea greoi peste viața din mine.
Clopotele de la biserica singurătății din apropiere ma
anunțau că cineva murise mai singur decât mine.
Băteau greoi, într-o dungă a delirului unui Dumnezeu ce
uitase de noi.
Gerul cuvintelor îmi intrase în oase.
Nu știu ce anume vroiam să fac în acea zi a dorului de
moarte.
Am ieșit pur și simplu afară ca un suflet ce se dorea dincolo
de trupul voinței lui.
Te rog, i-am spus cerșetoarei de priviri din colțul unei străzi
a speranței.
S-a uitat mirată la mine.
Cum de s-au inversat rolurile?
O priveam cum își deschise ochii întrebători fără să poată
înțelege ce anume aş putea să doresc de la o femeie ca ea,
care îngheța alături de mine pe strada aceluiași destin
prăfuit.
Nu știu nici acum de ce nu i-am dat nici un ban al veșniciei
mele.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Tot ceea ce simteam era voință dar și o împotrivire față de Dumnezeuul acestei lumi.

Tremuram ambii și o priveam cum sta acolo în ninsoarea apocaliptică a cerșitului acestei vieți.

Am plecat spre nicăieri la fel cum venisem.

Debusolat.

Doar vântul și ninsoarea mă mai umilea uneori cu ger și speranța de a fi din nou eu, cel care căzusem de pe soarele unei presupuse iubiri.

Am crezut mult în dorul ei, dar și în fericirea ochilor pe care-i credeam doar ai mei.

Nu a fost să fie.

Ningea cu clipe peste mine și-mi era frig.

Atât de frig încât toate străzile pe care aș fi trecut ar fi lăcrimat de gerul inimii mele.

Atunci m-am reîntors spre cea care-și cerșea destinul la capăt de stradă a vieții.

Si am îngenuncheat la colțul clipei eternității ei.

Fără să pot fi înțeles vreodată, i-am spus: Îmi plac ochii tăi pe care-i vreau pentru veșnicie!

M-a privit de parcă eram ninsoarea grea a gerului din Destin, de parcă nici o lacrimă a sfințeniei nu mai căzuse vreodată în lumea nesăbuită a cerșitului unei noi clipe deșarte dar mai ales străine de noi.

Atunci am întrebat-o ce căuta la margine de soartă a mea?

Mi-a răspuns că doar cerul știe.

Și am privit ninsoarea sentimentelor din ochii ei.

Mă frigea cu focul inimii ei, într-atât încât toate zăpezile iubirilor din Dumnezeuul nostru,

Deveniseră un fluviu al absolutului,

Vieții și morții din noi.

8. Nu există noapte

Care iubire poate muri înainte
De a simți țărâna viselor tale,
Ascunsă printre rădăcinile,
Vieții mele?

Ce mântuire ar putea fi sfântă,
Dacă stelele vieții noastre,
Ar apune peste sărutul tău,
Furat de povestea Timpului?

Nu spune niciodată: Te iubesc!
Fără a privi orizontul valurilor
Care ne poartă Destinul,
Spre uitarea morții.

Știi bine că ești doar tu,
În rochia speranței mele,
Ce flutură în vântul,
A ceea ce cred a fi viitor.

Nu există noapte,
Pentru soarele privirii tale,
Ce mă luminează cu iubirea,
Infinitului din noi.

Niciodată nu vom reuși să murim,
Moartea unul fără de celălalt,
Precum nu putem trăi,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Viața fără soarele iubirii noastre.

9. Te aștept iubire

Te aștept pe malul inimii mele,
Surpat în genunchii dorului tău,
Unde am înțeles că moartea,
Este unicul joc al iubirii noastre,
Cu respirația sentimentelor,
Sărutului dintre noi și cer,
Soare și mister.

Atunci am tras aerul inimii tale,
Adânc în pieptul dragostei mele,
Încât am început să mă sufoc,
De amintirea ochilor tăi.

Și am început să te aștept,
La ora când sângele sufletului meu,
Scria pe coala patimilor iubirii sale,
Cât de mult te pot iubi.

Doar ploia rece a uitării tale,
Mă lovise cu neantul deznădejdiei,
Unui naufragiat al dorului,
Ce nu-și mai află niciodată,
Portul vieții sale.

Și eram alături,
În așteptarea mântuirii mele,
Dinaintea săruturilor tuturor clipelor,
Lovite de furtuna singurătății.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Unde aş putea să te aştept,
Atunci când moartea a redevenit viaţă,
În cotidianul nostru de fiecare noapte,
A umilinţei de a o vedea zi?

Care ar putea fi mântuirea,
Sculpturii zâmbetului tău?
De odisee născută la sânul,
Unei clipe moarte,
Din mine?

Te aştept pe pedestalul amintirii,
Pierdute de Dor
La colţ de speranţă neîmplinită,
De prea mulţi nori ai absurdului,
Sensului nostru de a fi!

Te aştept cum numai Dumnezeu,
Îşi aşteaptă îngerii,
Să-i înţeleagă,
Cuvântul ce a născut,
Legământul iubirii noastre.

10. Iubire și lacrimi

Vreau să beau din apa vieții tale,
Până să cred că sunt cerul senin,
Pe care l-ai visat dintotdeauna,
Sprijinindu-mi pleoapa vrăjită,
A Destinului meu,
De umărul privirii tale,
Atunci când lacrima întâlnirii noastre,
Se va fi șters,
Pentru totdeauna din noi.

Te rog nu încerca să mă sature,
De clipele plânsului,
Ce mă lasă să trec,
Peste vulcanul,
Păsării Phoenix,
Ce știu că va muri alături de mine,
Iubire.

Fi doar tu regina zorilor,
Vieții mele arse de tâmpla munților iubirii,
În care nu se mai pot îneca speranțele,
Dorului de noi.

Fi doar tu, marginea de templu,
Pe care nu o pot cuprinde,
Cu nici o religie din lumea asta,
Fără să mor.

11. Clipa

Să fim optimiști
iubirea mea cea mare,
fiindcă avem de partea noastră,
clipa și nu Destinul,
fiindcă avem eternitatea
acestei clipe și nu timpul,
fiindcă ne avem pe noi,
acum și aici,
și nicăieri în urma clipei,
fiindcă va ninge cu timp,
și această urmă
va fi îngropată de stele căzătoare
devenind o amintire
a unei lumi trecute.

12. Să mă ierți Doamne

Să mă ierți Doamne,
De m-am născut în zodia,
Unde arcașul nu-și greșește,
Niciodată,
Zodia fermecată a inimii sale,
Iar săgeata Destinului său,
Este otrăvită de prea multă iubire.

Să mă ierți Doamne,
Acum când nu mai sunt,
În lumea prevestirilor de mine însumi,
Și nici nu mai pot,
Afla numele străzii iubirii mele,
Pierdută la margine de soartă.

Să mă ierți Doamne,
Că m-am născut la prag din ninsoare,
A marilor speranțe ale acestei lumi,
Uitate de zâmbetul norocului adeseori,
În lupta cu mine însumi.

Să mă ierți Doamne,
Pe mine păcătosul sentimentelor,
Ce nu le pot lăsa să zburde,
Departate de simțirea mea,
Udată cu apa smereniei de a uita,
Marea iubire a vieții mele
Din Cuvântul Tău.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Să mă ierți Doamne,
Tu făcătorul de minuni,
În gândurile mele,
Ce nu m-au lăsat vreodată,
Să mă otrăvesc,
Cu prea mult absolut.

Să mă ierți Doamne,
Pe mine vagabondul acestei existențe,
A cărui sentimente nu pot înnopta,
Pe strada deznădejdiei,
Pe care am locuit în timpul vieții mele,
Cu număr uitat,
Până,
Și de stelele Destinului meu.

Să-L ierți Doamne,
Pe cel ce nu mai e azi aici,
Și poate plecat pentru totdeauna,
Din raiul tău de a mai înțelege,
Țărâna unor gânduri ce ne-au născut,
Întrupându-ne în Destin.

13. Strada Destinului

Ai cei mai frumoși ochi din lume
fiind ochii Clipei mele,
și cred în ei.
Te-am regăsit,
abia în amurgul sentimental al vieții,
doar ca să te întreb,
câte priviri s-au pierdut naufragiind în tine,
câte șoapte ai spart în sufletul tău,
câte speranțe ai ars
pe jarul dorințelor
dăruite deșertăciunii trupești,
câte și mai câte....dar am uitat să te întreb de ce?
Doar fiindcă nu ne-am întâlnit
la Timpul de la colțul străzii Destinului,
atunci când ar fi trebuit?

14. Ce pot să-ți spun

Ce pot să-ți spun,
decât că totul e bine,
așa cum trebuie să fie,
ochii plâng sau râd
în adâncurile infinitului
uitat din noi,
oamenii se nasc și mor
la ruleta sorții
plătită cu jetoane de Destin,
cerul e bătut când de seninul fericirii,
când de norii suferinței,
toate sunt bune și rele,
doar clipele trec fără a netrece vreodată.

15. Fulger și clipă

Deodată,
a început să fulgere,
cu gânduri uitate sau risipite,
albe, negre la început,
multicolore pe urmă.
S-a stârnit o furtună sentimentală,
cum nu mi-a mai fost dat să văd vreodată.
Și ploua,
cu suflete trecute,
peste cimitirul gândurilor mele,
cu nume de Deșertăciunea Învierii,
unde un loc de veci,
e mai ieftin,
decât unul de o clipă,
fiindcă,
viața e mai mică
decât o clipă de Univers,
prin care trecem.

16. Biblioteca amintirilor

Și eram fericiți,
fiindcă cerul era mai nins ca niciodată
cu petalele privirilor noastre,
care au fost luate,
de același vânt sentimental
și duse spre nicăieri.
De aceea m-am hotărât să te caut.
I-am spus și vântului,
care a început să râdă ironic,
de parcă ar fi fost ceva atât de absurd.
Râdea
în timp ce ducea
praful clipelor căzute de pe Destin
în țările unde se țin noi amintiri
uite de toți.
Și atunci,
am vrut să știu,
de ce duce acolo amintirile pierdute
și neștiute de nimeni
că doar nu e cerul
biblioteca amintirilor?

17. Abia acum

Abia acum,
aș vrea să cuprind infinitul,
să-l întreb,
ce a căutat la întâlnirea sa cu Dumnezeu?
Doar fiindcă vroia să cunoască
Sfârșitul unui Început,
sau poate
că se simțea la fel de singur
ca și Dumnezeu
fără de noi?

18. Greșeală

Oare am greșit,
atât de mult cu toții,
prin păcatul originar,
de început al lumii,
când am vrut să știm neștiutul,
să înțelegem neînțelesul,
pentru a încerca
să învățăm să murim
când pentru moarte
nu ai nevoie de nici o învățătură,
cum probabil
nu avem nevoie nici pentru viață?

19. Iarnă sentimentală

Să înțeleg că iarna
va aduce doar puțin frig,
în necuvintele noastre,
care sunt spuse mult mai apăsător
decât orice vorbe?

Nu cred
fiindcă e anotimpul,
gerurilor extreme,
când totul e înghețat
inclusiv privirile noastre.

Și atunci,
ne vom despărți,
la fel de accidental
cum ne-am întâlnit
sau lacrimile noastre înghețate
se vor sparge
pe asfaltul negru al gândurilor
despre o iubire trecătoare
care se credea eternă
în adâncurile sufletelor noastre?

20. Efemer și deșertăciune

Te gândesc,
și știu că nu ai tolera,
o iarnă a singurătății niciodată,
dar mai știu,
că anotimpurile,
nu pot fi alungate
din existența noastră
efemeră de acum.

Cu cât e mai efemeră existența,
cu atât o dorim, mai eternă
și mai înflăcărată, de pașii triști
sau plini de sine
ai unei iubiri
care cu cât este mai profundă,
cu atât devine mai dureroasă.

E și asta o deșertăciune.

21. Când ne vom pierde

Îmi este frig
de mine însumi,
de sentimentele mele,
atunci când mă gândesc la sensul acestora,
la faptul,
că sunt asemeni unor frunze,
a căror soartă,
este inevitabilă și ruginia toamnă,
când ne vom pierde,
încetul cu încetul,
de noi înșine,
pentru a intra,
în iarna singurătății
inimilor noastre.

22. Accidental

Lumea în sine
ar trebui să fie o sinucidere
și astfel îi înțeleg pe mulți,
care încearcă să uite,
de această lume,
trecând ca niște străini prin ea,
asemeni nouă,
care am fi putut trece astfel,
prin gara iubirii noastre,
unde ne-am întâlnit accidental.

23. Alături de tine iubire

Sunt alături de tine,
în acest mister,
care e filozofia iubirii,
pe care aş vrea să o înţeleg,
privind adânc în ochii tăi,
şi să aflu,
dacă iubind,
vei înţelege mai mult despre tine,
decât dacă ai fi ceea ce eşti azi ca suflet,
un străin,
un simplu trecător în această existenţă,
care va deveni un vis uitat,
odată cu moartea,
sau poate un vis reamintit,
dar tot un vis.

Te țin de mână
şi nu vreau să mă trezesc,
din acest vis,
care este actuala mea viaţă reală,
tocmai fiindcă vreau,
să fiu etern alături de tine.

24. Darul creației

De ce suferim din dragoste?
Nu ar fi mai bine
să uităm de această durere,
care e una,
dintre cele mai acute ale acestui cer,
peste care se aștern
norii cuvintelor câteodată?

Sunt momente,
în care vreau să-ți scriu,
dar nu pot,
în care vreau să alerg,
dar îmi simt clipele de plumb,
în care vreau să sparg
cupa plină de venin,
scrisă în Destinul trecut,
de dinaintea noastră,
a acestei lumi,
dar nu pot,
fiindcă fac parte din el,
la fel ca și tine iubirea mea
și de aceea,
va trebui să bem durerea iubirii,
până la capăt,
împlinindu-ne astfel soarta,
ca un dat al creației,
petrecute mai demult,
decât însuși timpul.

25. Înțelesul lumii

Privește apusul cuvintelor,
care strigă,
sau vor să tacă,
și ascultă-mi șoaptele necuvintelor mele,
ce vor să-ți spună,
cât de mult te iubesc,
chiar și atunci când pe buze e frig,
și peste tot e numai durere sau înstrăinare,
și asta nu fiindcă lumea ar fi străină de oameni,
ci exact invers,
oamenii se vor străini de lume,
fiindcă dacă ar iubi-o și ar înțelege-o,
ar realiza,
că ar trebui să fie,
ceea ce nu sunt,
adică,
puțin mai mult oameni,
puțină mai multă iubire și profunzime.

Oare cere această lume prea mult
pentru a fi înțeleasă?

26. Visul Destinului

Sunt momente,
în care simt
cum cerul se prăbușește,
peste Destinul meu,
ascuns în buzunarul propriilor mele sentimente,
pentru a-l feri de oricine ar încerca să-l fure,
tocmai pentru a ți-l putea dărui ție,
iubirea mea cea mare.
Dacă s-ar prăbuși cerul,
oare aş mai putea să ți-l dăruiesc,
atâta timp cât Destinul,
rămâne scris doar sub un cer
al întâlnirii noastre accidentale?
Oare am mai fi noi
dacă am elimina,
acest accident al iubirii?

Ne iubim fiindcă visul Destinului tău este în mine.

27. Bolnav de iubire

Sunt bolnav de iubire,
sunt bolnav de clipele Destinului tău
ce se află în inima mea
care împarte cele două eternități ale noastre,
în timpi și spații,
ale dorințelor și sentimentelor
noastre nesfârșite.

Tu esti catedrala de care am nevoie iubirea mea,
pentru mântuirea propriei mele existențe.

28. Simt

Simt,
cu cât te iubesc mai mult pe tine,
îl iubesc și pe Dumnezeu
în aceeași măsură
fiindcă încep cu adevărat să-L simt,
să-L regăsesc pierdut adânc în sufletul tău,
dragostea mea.

Abia atunci realizez,
că Dumnezeu nu se află acolo
doar pentru a-mi spune că are chip frumos,
și nici pentru a-mi demonstra existența Sa,
ci fiindcă noi suntem un accident,
de a ne afla în fața Lui,
și de a-I înțelege măreția,
eternității Sale în noi.

29. Uniți

Vom fi uniți prin sfințenia iubirii,
în și prin Dumnezeuul nostru etern.
Și atunci,
oricât de mult
am realiza deșertăciunea acestei lumi,
și am ști că vom fi mereu acea stea,
care va arde continuu,
pentru a apărea ca imagine pe o boltă,
a unei lumi,
după ce va fi murit demult,
vom înțelege că toate acestea
și încă multe altele,
nu au nici o importanță,
fiindcă între noi,
în noi și peste noi,
e Dumnezeuul acela tăcut,
care nu are nevoie,
nici de imagini sau alte cuvinte
ci doar de iubirea noastră nesfârșită.

Și vom fi etern,
împliniți și hrăniți
de Dumnezeuul iubirii noastre,
știind că ne mistuim,
pentru acest Dumnezeu,
care va rămâne etern,
peste timpuri sau spații,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

peste orice deșertăciune,
știind că doar El,
acest Dumnezeu suntem: Noi!
Acesta este sensul iubirii noastre,
al sufletelor pereche.

Oriunde am fi,
oricât de departe unul de altul,
acest Dumnezeu al iubirii noastre,
va fi etern cu noi,
fiind împlinirea viselor noastre,
alături de care ne vom plimba împreună,
pe bulevardele pline de roua sentimentelor,
prelinsă pe iarba clipelor,
care se va usca și ea la rândul ei,
fiindcă orice ai face iarna nu poate fi oprită.

Și ne vom trezi într-o lume,
unde vom fi iar o stea,
pe urmă vom arde.
doar fiindcă va urma
să ne stingem iarăși,
pentru a ne putea găsi
ca două suflete pereche
care să viseze la un Paradis,
prin care să se plimbe,
să se iubească,
să se dorească,
să fie bolnavi unul de altul,
să sufere dar să și tremure de fericire,
de fiorul divin,
pe care ți-l dă dragostea acea arzătoare,
prinsă de vâlvătaia mistuitoare a pasiunii.

30. Chipul tău

Cât de puțini,
suntem cei care în viață,
am trăit cu adevărat o mare iubire,
cât de puțini ne-am născut
astfel aici în această lume
și cât de mulți,
își trăiesc viața morți de ei înșiși,
cu sufletele neumbrate
de pașii nici unei mari iubiri.
De ce?
Să-L întreb pe Dumnezeu
sau pe Destin,
care sunt imaginile lor?
Să întreb vântul,
cuvântul sau oceanul.
din apa căruia am ajuns
să visăm această lume?

Răspunsul constă în noi și numai în noi,
în iubirea din noi.
Totul este o mare amintire,
fiindcă doar Dumnezeu
este Unicul real,
iar atunci când iubim
ne amintim mai mult ca oricând
de Dumnezeu
fiind mai aproape de acesta.
Atunci când privesc
în străfundurile ființei tale,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

iubindu-te atât de mult,
îl privesc și îl simt pe Dumnezeu,
aminindu-mi de una dintre imaginile sale,
atât de dragi mie: chipul tău.

31. Și ce a mai rămas ?

Și ce a mai rămas
din strălucirea noastră de atunci?
Din destinul nostru,
intergalactic de stea?
O amintire pe bolta unei alte lumi,
iar aici două suflete
care se caută etern
pentru a se mistui,
pentru a arde,
în neputința acestei deșertăciuni,
la fel ca și atunci când eram o stea.
Poate fi ceva mai important decât iubirea?
Doar aceasta poate înfrunta praful deșertăciunii.
Atunci înseamnă că și imaginea iubirii noastre,
va trece peste milenii,
peste eternitățile și negurile neantului,
pentru a apărea pe bolta unei alte lumi
visate de alte suflete,
aidoma unor stele care au apus demult,
pe bolta lumii noastre?
Într-o altă realitate transcendentă,
iubirea noastră poate fi absolut orice,
chiar și o stea pe bolta altei lumi,
o stea care va străluci,
pe bolta viselor și speranțelor
acelei existențe,
uitând de faptul
că e doar o simplă imagine

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

la fel cum sunt stelele pe bolta noastră,
unele au murit de atât de mult timp,
încât nici timpul nu-și mai amintește bine de ele.
Și aceste stele au fost cândva
o mare iubire,
într-o lume care se credea
probabil la fel de reală precum
credem noi în realitatea acestei vieți.
Dar și aceea,
era tot o amintire a propriilor sale dimensiuni
despre Dumnezeu,
cum de altfel este propria noastră lume.

32. Trecere

Am crezut întotdeauna
în lumina divină
a sufletelor pereche
cum cred în destinul
privirilor pierdute
pe drumurile încâlcite ale vieții,
dar să nu uităm,
că tot lumina este aceea,
care ne aduce imaginea vie
a unor stele,
Aidoma sufletelor noastre,
moarte demult,
dar eterne pe bolta altor timpi.

Oare aş putea vreodată iubire,
să nu cred în lumina privirii tale,
acolo departe de tine,
de amândoi
unde ne întâlnim atât de adesea?
Abia acolo simțim,
că în această lume,
e mai greu să fii fericit
fiindcă fiecare clipă de fericire
este o mare deșertăciune,
poate mai mare decât cea de tristețe.
Acolo știm câtă nevoie,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

avem unul de celălalt,
pentru a înfrunta această lume deșartă,
unde am ajuns,
aduși pe aripile Luminii Divine
din cine știe ce ungher
al inimii acestui Univers,
unde am strălucit
odată și odată
ca fiind o singură stea,
unde am fost împliniți
neștiind că întreaga noastră strălucire
și împlinire de atunci
este la fel de trecătoare
precum e acum această lume.

33. Iubire și moarte

Prin Dumnezeu
și numai prin Dumnezeu
noi cunoaștem amintindu-ne,
propria noastră imagine despre noi și lume,
imagine care a fost
și va rămâne etern
dincolo de deșertăciunea acestei țărâne
care respiră prin noi,
cei pierduți în negura infinității lumilor
cu nume de vis.
De aceea adevăratul Dumnezeu
apare doar atunci când iubești profund,
când simți că nu poți muri
dar nici trăi fără clipele sufletului tău drag,
pe care le vrei,
dar cu toate că ești însetat,
vei refuza până și apa vieții în schimbul lor,
fiindcă trezirea către marea amintire
care e Dumnezeu se face doar prin moarte.

34. Simetrie

Dar tu îngerul meu drag,
tu unde ești?
În mine, în tine, sau în noi?
Oare eu unde sunt?
Suntem simțire și destin,
suntem repere fundamentale
unul față de altul,
de aceea vom fi mereu despărțiți
de blestemul simetriei
acestui vis cu nume de lume.

Știu că atunci când te strig
în vârtoarea clipelor,
ai să-mi dai întâlnire,
doar la cascada deznădejdi,
fiindcă doar acolo am putea fi alături,
doar în zbuciumul ei
ai mai putea înțelege
calitatea aceasta a noastră
de a fi repere fundamentale
unul față de celălalt,
de a fi astfel suflete pereche.

35. Alături de Tine și Dumnezeu

De ce atunci când mă gândesc
la sufletul meu pereche
îl simt pe Dumnezeu altfel,
mai bun dar și mai exigent,
mai cald dar și mai răzbunător,
mai trist dar gata oricând
de cel mai debordant optimism
dar și exuberanță izvorâtă
din adâncul etern al privirilor noastre,
pierdute în negura necuvintelor
acestui vis cu nume de lume?
Atunci mă întreb cine este Dumnezeu?
Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi,
cu universuri paralele cu tot.
Cum fiecare om
are sufletul său pereche la nivel individual
și aspiră la acesta,
tot așa omul ca ființă socială,
aspiră către Dumnezeu.
Cum fără sufletul pereche
nu ar mai fi omul privit ca individ,
fără Dumnezeu nu ar mai fi lumea
în ansamblul ei.
Dumnezeu este reperul fundamental al lumii,
iar cum lumea este cunoaștere,
pe Dumnezeu se sprijină întreaga suferință.

36. Strigăt

Nu poți să strigi în iubire,
fiindcă este unicul loc,
unde nu au ce căuta cuvintele
decât sensurile lor care și așa devin absurde.
Nu poți să minți în iubire,
fiindcă nici o simțire a ta
nu poate fi mințită,
altfel nu ai exista tu ci minciuna vieții tale.
Nu poți trișa în iubire,
fiindcă nu sunt niciodată două căi
pe care să le poți alege,
ci doar una singură care este și va rămâne,
calea vieții tale.
De aceea în iubire,
nu poți fi decât tu și singurătatea din tine
în afara sufletului tău pereche.

37. Sfințenie

Să știi că și sfințenia
face parte din iubire
iar tu ești o sfântă a Destinului meu,
o religie a vieții mele.
Un crez al ființei uitate din mine,
străinul care mă îndrept spre nicăieri,
știind că acolo
unde va fi mă voi împlini prin moarte,
așteptându-te.....

38. Dumnezeu și moarte

Știu că unicul Adevăr
pe care-l cunosc în această lume
este compus din Dumnezeu și Moarte.
Prin Dumnezeu,
simt că exist,
iar prin moarte,
văd lumea în care exist,
fiindcă moartea este oglinda
față de care se raportează viața
și în care se reflectă aceasta.
Răul nu este o greșeală
fiind necesar alături de Bine,
în schimb greșeala devine un Rău,
fiind un dat.
Astfel lumea noastră este un dat,
deci are un Dumnezeu al ei.

39. Scutul deșertăciunii

De ce oamenii sunt ascunși?
de ce se tem de adevăr,
uneori până și de ei înșiși?
De ce nu vor să recunoască
că și-ar dori să poată iubi
din toată ființa lor,
fiindcă doar asta rămâne
din această deșertăciune cu nume de viață?
Toate funcțiile, averile, celebritățile,
dispar ca un fulg de nea
care se topește pe asfaltul negru al morții.
La fel și frumusețea.
Și ce altceva rămâne?
decât fărâma de iubire
care a existat vreodată
în această mare Iluzie a Vieții
sau în acest vis cu nume de viață?
Cu toate acestea
iubirea ne-a fost dată
nu numai ca împlinire, ca ideal,
ci și ca suferință,
deznădejde și disperare.
Să fie toate acestea
scutul deșertăciunii iubirii
care se numește vis al vieții noastre
sau Iluzie a Vieții?

40. Clipa sufletelor pereche

Privesc și acum adânc în ochii
sufletului meu pereche.
În ochii care la început mi-au fost atât de străini.
Simt că este mai presus de mine, de ființa mea.
Că viața mea nu are nici un sens fără de el,
dar mai știu că împreunarea ne-ar ucide,
fiindcă ne-am mistui reciproc
fiind fiecare mult deasupra vieții celuilalt.

Suntem ca polii unui magnet
care se atrag doar fiindcă sunt opuși
dar dacă s-ar uni vreodată
ar dispărea întregul magnetism.

De aceea ne vom atrage mereu
căutându-ne în celălalt la nesfârșit
până când moartea ne va face
să uităm unul de celălalt
îngenuncheați la momentul unei clipe eterne.

Să nu uităm că și acea clipă
oricât de eternă ar fi
este doar o clipă și nimic mai mult.
Și atunci?
Atunci ne vom căuta iarăși la nesfârșit,
în același nesfârșit în care ne-am născut
pentru a putea muri din nou

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

învăluți oare tot în această mantie a deșertăciunii,
a neputinței de a ne apropia vreodată?

Te iubesc,
Te strig,
Te caut mereu în inima mea.
Acum că te-am găsit
ce-mi mai rămâne decât să-ți spun poate
cel mai dureros Adio din întreaga mea viață,
frumosul, adoratul și mistuitorul meu
suflet pereche.

Aș vrea să te îmbrățișez
dragul meu suflet pereche
dar știu că nu pot atinge
ceea ce se află peste mine,
peste viața mea,
peste această fărâmbă de suflare
care e atât de înstrăinată de sine.
Știu că tu ești cel care mă poate aduce
din înstrăinarea în care mă aflu,
că doar tu ești unicul meu adevăr
pentru care exist în această lume.

Mai știu că fără tine
întreaga lume s-ar năruî,
dar este tot atât de adevărat
că și alături de tine s-ar mistui
și atunci ce ar mai rămâne?
Mai știu că întodeauna
Destinul inefabil își ține ușile larg deschise
de parcă ar avea vreun sens
atâta timp cât nimeni nu poate ieși niciodată pe ele.
Și aceasta este o deșertăciune.
Este o deșertăciune la fel
ca și faptul că toate contrariile se atrag

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

iar cele de același sens se resping în această lume.
Astfel Binele va fi atras mereu de Rău.
Cum perechea Răului e Binele
tot așa sunt și sufletele pereche.
Fiecare suflet care se crede
propriul său rău etern
își va căuta etern Binele său
dar marele paradox este
că pentru a se găsi unul pe altul
ar trebui ca unul să caute Binele
iar celălalt tocmai Răul.
Sufletele pereche nu pot avea același semn,
pentru a fi perechi vor trebui să se atragă,
iar dacă ambele ar fi numai Bine s-ar respinge.
Astfel fiecare suflet pereche este opusul celuilalt.

41. Deșertăciunea sufletelor pereche

Mă gândesc în fiecare clipă la tine
și mă doare cumplit orice imagine a ta.
Vreau să-ți simt fiecare gând,
fiecare șoptă spusă în tăcerea adâncă
a eternității sufletului tău.
Să pot plânge alături de tine în mine,
alături de mine în tine,
să pot înțelege de ce inimile noastre bat,
de ce trăim printre clipe
și nu printre eternități de parcă nu ar fi tot una.
Să pot înțelege fiecare zîmbet al tău
care se sparge adânc în mine asemeni unui val,
care se sparge în cele din urmă
de stânca eternității mele
prin sângele străbunilor mei
la fel cum necuvintele mele
se sparg în eternitatea ta și a străbunilor tăi.
Și vor să-ți spună cât de mult Te Iubesc,
cât de mult te ador în această lume deșertă.

Știu că noi niciodată
nu ne vom putea privi în ochi
ci doar în inimi.
Știu că acestea bat împotriva infinitului
tocmai fiindcă lovesc,
deși ambii ne dorim infinitul
și adevărul acestuia.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Orice bătaie se opune infintului
fiindcă măsoară o finitate
chiar dacă aceasta este infinită.
Și atunci?
Să înțeleg că iubirea
e inversul vieții noastre finite,
că e moarte?
Că noi trăim în această viață
prin care sperăm să putem iubi infinit,
deci să putem muri?

Lasă-mă să pot bea
din paharul voluptății tale apa vieții,
până în adâncurile ființei mele
pentru a putea muri!

Cu toate acestea te voi iubi mereu
Îngerul meu drag și sălbatic al Destinului
vieții mele.
Ori unde am să fiu în această lume
am să te port cu mine în gând
și am să vorbesc cu tine
acolo unde nimeni
nu va putea pătrunde
niciodată, niciodată, niciodată....
Acum mă înțelegi marea mea iubire,
acum înțelegi de ce noi
trebuie să vorbim doar acolo
adânc în inimi,
și nu în altă parte niciodată?
Fiindcă suntem condamnați
să fim suflete pereche
care au avut nenorocul
de a se recunoaște în această lume
a deșertăciunii.

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Întotdeauna în viață să ridici fruntea sus
chiar și atunci când te vei simți singură
fiindcă sunt și voi fi etern alături de tine
chiar și când trupurile noastre
vor fi demult praf și pulbere,
chiar și atunci când oceanele
vor seca iar apa vieții
va fi demult băută
de deșertăciunea acestei lumi.

Să nu plângi
fiindcă suntem Destin,
fiindcă suntem
tot ce poate fi mai presus acestei lumi.

Iar acum Îngerul vieții mele
te rog să mă lași să pot zbura
pentru a se împlini deșertăciunea acestei vieți,
acestui vis,
acestui coșmar care mi te-a răpit
etern din mine însumi.

42. Marea iubire

Într-o mare iubire
cuvintele nu-și au rostul,
precum își pierde consistența,
orice atingere sau privire,
fiindcă toate acestea sunt
și vor rămâne
numai în străfundurile sufletelor noastre.

Abia acum înțelegi
că într-o Mare Iubire
nu trupurile contează
și nici cuvintele
care zboară peste clipe,
ci doar ceea ce rămâne
în spatele clipelor,
ceea ce le face pe acestea
să devină eterne.

Aceasta este ceva deasupra oricărei simțiri,
deasupra oricărui orgoliu,
deasupra fiecărui gând,
este mai mult decât perfecțiunea
din tine
sau cele mai mărețe năzuințe,
din mine,
este mai mult decât Iluzia Vieții tale,
este aidoma Destinului,
propria esență a Existenței tale

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

în care se află etern
și sufletul tău pereche
care ești doar tu Îngerul Meu
care mă cauți peste milenii de eternitate,
în această lume.

În iubire nu trebuie niciodată
să te îndoiești
fiindcă nu poți iubi
cu jumătăți de măsură.
Nu! Niciodată, Marea Mea Dragoste,
niciodată în iubire
nu poate fi și o zonă gri
decât acele pătrate de alb și negru
aflate pe tabla de șah
a acestei Iluzii a Vieții,
pe care o împărțim împreună,
prin Destin,
până când moartea ne va uni
prin eternitatea ei.

Orice alt suflet ai întâlni
și ai susține că îl iubești
va fi și va rămâne mereu o minciună
care te va înstrăina de tine întreaga ta viață.
La fel se va întâmpla
și cu acel suflet care va fi la fel
ca și tine străin de sine
nefiind alături de sufletul său pereche.

Trăim într-o lume tristă
unde societatea
este din ce în ce mai străină de sine,
mai angoasată, mai bolnavă

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

tocmai fiindcă sufletele
nu-și găsesc propriile sale perechi.
Să fie acest fenomen datorat Destinului?
Da, este datorat destinului
ce are sufletul de plumb pentru această lume.
În loc ca omenirea să fie bolnavă de iubire
este bolnavă de orice este străin
de sufletul omului
începând cu banii și terminând
cu cele mai înjositoare experiențe ale naturii umane.
Orice om căruia îi este frică să iubească
cu întreaga lui ființă este un suflet rătăcit.

Noi nu suntem nimic altceva
decât iubire
și în urma noastră nu rămâne nimic altceva
decât tot iubirea
pe care am lăsat-o acestei lumi
și atât.
Restul se șterge
cu buretele deșertăciunii pe tabla uitării.
Asta suntem noi!
Iar cei care nu au trăit o Mare Iubire
înseamnă că nici nu s-au născut
vreodată pe acest tărâm.

43. Iubire și atât

Totul este deșertăciune
în afară de iubire.
Războaiele,
structuralizările sociale bolnave,
mizeriile acestei lumi
se datorează
înstrăinării oamenilor de sinele lor
care este Iubire și atât.

44. Extaz

Alături de tine sunt extazul care a născut lumea
Aături de moarte sunt nepăsarea pentru care există viața.
Cine sunt alături de Destin?

Care fulgere pot să lovească infinitul din noi
În afară de fulgerele iubirii?

Din ce hram ne hrănim cu sentimentele urii
Decât din cel ce se vrea stăpânul a tot și a toate
Înfruntându-L până și pe Dumnezeu
Cu prefăcătoria sa dementă de a stăpâni totul?

Câtă moarte curge pe apa vieții
Fără ca nimeni să observe
Adevărul.....
Câte speranțe s-au înecat la marginea deșertăciunii
Alături de minciuna acestei existențe?
Ce a rămas din Iluzia Vieții decât,
O Fata Morgana a absolutului Mort
Cu mult dinainte de a fi noi
Născuți întru iubire.

45. Crist însângerat

Oare de ce suntem o lume
în care este atât de necesară
prezența unui mântuitor?

De ce trebuie să ne mântuim
până și de propria noastră iubire?
Căzută atât de adesea în păcat?
De ce mântuitorul poartă coroana de spini?
Oare nu putea fi de laur sau de diamante?
De ce nu au așezat
frumusețea acestei lumi?
pe cruce,
răstignitorii de păcat?
De ce au pironit mâinile unui Crist
însângerat de atât de multă iubire
care dorea să ne aflăm străinul din noi?

De ce ne-am născut
în lumea Cristului însângerat?

De ce marile iubiri dor,
mai mult decât orice dor
și suferința se împletește
cu orizonturile necuprinse ale firii?

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Oare fiindcă suntem în lumea
unde orice răspuns al firii
naște o nouă întrebare a durerii?
O lume unde fericirea se naște
numai la pieptul suferinței?
Sau poate că teama de moarte
naște păcatul?

Nu pot să te întreb Dumnezeuul meu
fiindcă știu că eternitatea
stă în brațele prăfuite ale timpului
care se spală cu apa clipelor amintirii
la izvorul fermecat,
al păcatului acestei lumi
care-și deapănă trecutul,
pe fusul ros al istoriei
de atâtea și atâtea catastrofe
din care s-a țesut măreața odisee
a absurdului cu nume de omenire.

46. In căutarea fericirii

Suntem mâna întinsă a absurdului
In căutarea fericirii
Atât de adesea
Prea săraci spiritual
Pentru a o plăti cu moneda
Marilor iubiri,
Care cutreiera,
Oceanele de lacrimi
Ale speranței de a ne fi regăsit
Menirea în suferință.

47. Crăiasa inimii

Și dacă aș fi lumina ochilor tăi
Oare cărui răsărit te-ai închina?

Și dacă aș fi șoapta inimii tale
Ți-ai mai înțelege destinul
La fel ca și atunci când credeai în valul vieții?

Dar oare câte morți ale cuvintelor
Ai mai putea îndura,
La poarta suspinului mut
Cu nume de Destin?

Crăiasă a inimilor,
Oare la câte dintre bătaile destinului,
Te-ai închinat,
Încât și Timpul a reușit să plângă
De fidelitatea ta
De a fi alături de o moarte?

Și cine te va aminti vreodată?
În afară de iarba uitării
Pe care o doresc cerbii nemuririi
Acestei lumi
Uitată până și de stele.....

48. Despărțire

Chiar aş dori să-ți înțeleg
Îngerul luminii
Care a stat atât de departe de tine,
Încât a uitat să răsară
Peste noaptea vieții mele,
Îndeajuns de grea
Încât să te pot părăsi.

Cine ești tu înger de pripas
Al orgoliului din iubirea mea
Atât de dureros stinsă
De Tine!

Și încotro vei mai zbura vreodată
Fără cuvintele zorilor din mine?
Oare în noaptea propriei tale dimineți
Sau în rutina uitării
De tine.

Te rog nu înțelege nemurirea cuvintelor noastre,
Ca fiind raza dintre gândurile ce ne leagă
Și, moarte.
Fiindcă știi că nici unul nu putem fi
mai eterni în iubire
Decât
Propria noastră moarte.

49. Fără mine.....

Oare ai putea trăi fără mine?
Fără inima cuvântului meu
Care bate pentru tine
Poate de mai demult decât
Vremea ochilor tăi?!

Oare ai putea fi sufletul uitat
De marea sabie a deznădejdiei
În care ne-am pierde
Atât de tăiați de noi înșine
Încât nici
Timpul să nu dorească a ne recunoaște?

Oare ești tu acel înger
Plecat din mine spre nicăieri,
Acolo unde nici Destinul nu vrea
Să ne înțeleagă
Menirea.....

Oare ești tu,
Zâmbetul meu drag unde moartea ne poate uita
Viața pentru totdeauna.....?

Oare cine ești tu,
Inima care bați sentimentul nașterii și morții mele?
Dar al iubirii sau al durerii?
Dar al visării și al nemuririi?

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Ești tu înger al vieții mele
Uitat de Dumnezeuul inimii tale
Dincolo de noi?
Sau ești în gândurile mele
Pierdute în epava
Unor amintiri
Ce nu mai pot înota
Spre țărmul propriilor lor doruri
De a ne fi regăsit
Pentru totdeauna.

50. Frenezie

Câtă frenezie este în sărut
Și amăgire în iubirea
Din care îl credem plămădit pe Dumnezeu.

Ce este viața?
Un rând din hainele ponosite ale existenței
Aruncate peste goliciunea unui suflet.

Dar moartea?
O harfă care învată să cânte
În exilul uitării de toate bunele și relele
Nevoii de a ne mântui de propriul sine
Prin păcatul originar.

Știe cineva unde anume ne aflăm
Față de inima Dumnezeului speranței noastre?
Mai încolo de propriul nostru Destin
Sau mai aproape de moartea care va decide
Înălțimea și greutatea vieții?

51. Nimic.....?

Te rog învață- mă să mor
Pentru totdeauna.....
Acolo unde nici moartea vieții mele
Nu m-a învățat .

Oare pot fi eu Destinul care ne-a amăgit
sau ești doar tu aceeași lacrimă
a Cuvântului din noi
la fel de pierdută într-o durere
ce s-ar fi vrut apusă
acolo unde nici uitarea
nu-și mai cunoaște
orizontul inimii ce-și bate
Destinul....
Propriei sale lacrimi
Atât de lipsită
De NOI.

Nimic în lumea asta
Nu valorează cât ochii inimii tale
Sau cât privirea sentimentelor
Noastre
Pierdute atât de greu
De Suferință.

Prin tine L-am cunoscut
Pe Dumnezeu.....

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Nimic din îngerul rămas din tine
Să nu mai poată împărtăși
Speranța mea
Sau infinitul din noi?

Nimic din lacrima
Dumnezeului care ne-a înțeles
Să nu mai poată fi EL?
Oare nimic din viața noastră
Să nu mai poată cunoaște decât pierderea
De noi înșine
Acolo unde s-a accidentat Destinul?

Nimic.....?

52. Pentru totdeauna.....

Nu pot să-mi aşez inima la orizontul
Privirii tale
Pierdută atât de demult
În dorul meu
Care ne macină până şi gândurile
Eternităţii din noi
Cei care într-o zi sperăm
Să zburăm împreună
Pe aripile clipei eterne
A iubirii noastre,
Răpusă de Destin.

Ce pot să-ţi spun acum la ora
Când porţile morţii sentimentelor
S-au deschis dincolo de înţelegerea noastră,
Când lacrima tumultului din noi
S-a prelins pe ţărâna amintirii
Udând Cuvântul durerii de noi înşine
Cu seva unei veri de iubire
Atât de trecute că până şi frunzele
Luminii din noi au uitat
Că odată şi odată
Alte frunze fremătau la sfinţenia
Dumnezeului simţirii noastre
Cu dragoste...

Dar cine să poată înţelege

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Moartea frunzelor atunci când uiți
Că până și cerul pasiunii
Și-a pierdut orizontul pentru totdeauna,
În abisurile în care ar fi trebuit
Să fim alături
Păziți de clipa eternității
Pe care am pierdut-o
Transformându-se în moarte,
În gara deznădejdiei.

Știi bine că am luat trenul greșit al timpului
Poate fiindcă credeam prea mult în viață
Și viața în Destin
Fără ca acesta din urmă să mai creadă
În iubire...

Atunci când iubești mai înainte de toate
Trebuie să crezi în moarte
Și astfel să treci peste ea
Zâmbind lacrimii din
Oceanul suspinului
Pe care nici o speranță nu-l mai străbate,
Pentru totdeauna.....

53. Privirea ta

Cred că atunci,
Când Dumnezeu a făcut lumea,
s-a gândit mai înainte de toate
la ochii tăi.
Abia atunci,
a găsit un sens pentru toate
cele ce au fost și vor mai fi
pentru toate istoriile marilor iubiri
care se pierd în privirea ta
de dinainte de a fi vremea.
Acum inteleg,
de ce cad în genunchii clipei,
pentru a mă ruga
la religia privirii tale,
care,
L-a fermecat,
până și pe Dumnezeu
cu perfecțiunea eternității ei.

54. Nu credeam

Chiar nu credeam
Că inima întregii frumuseți a lumii,
Poate să bată doar în inima ta
Pentru mine.

Nu puteam vreodată,
Să mă regăsesc într-o altă lumină,
Decât în raza de soare,
A ochilor tăi.

Și cine ar fi descoperit mântuirea?
Dacă nu sângele amintirii
Scurs pe coroana de spini
A dorului meu,
De Tine!

55. La margine de destin

Încotro va spulbera vântul fericirii,
Speranțele paradisiului pierdut din mine,
Atât de departe,
Dincolo de orizontul gândurilor noastre,
Pierdut în amurgul sentimental,
Care se pregătește pentru noaptea uitării,
Ce va veni,
La fel de singură și tristă,
Precum a fost vremea dorinței,
De dinainte de a te naște,
Iubire,
În inima mea,
La margine de destin.

56. Într-o lume

Iubire,
Zar căzut mereu pe necâștigător,
Într-o lume unde suferința
Devine cer senin
Iar moartea izbăvire.

Speranță,
Lacrimă a surâsului pierdut din noi,
Pierdută în oceanul eternității,
De unde nimeni,
Nu a mai revenit vreodată.

Zbor,
Aripă frântă a unui Destin,
Care-și dorea mai mult ca niciodată,
Să creadă în tine,
Fiindcă visa la nemărginire,
Într-o lume,
Unde fiecare viață este o carte închisă,
Pentru Dumnezeuul patimii din noi,
Ce pare că a uitat răsăritul nemuririi,
Pentru totdeauna.

57. Fericire, suspine și iubire

Până și stropii lacrimilor,
din razele de lumină
ale acestui răsărit de lume,
Plâng.

Cum poți să mă săruți vreodată
prin primăverile ruginii,
ale acestei lumi,
A trecerii?

Până și suspinele vor să iubească,
Știind că doar astfel,
Pot deveni eterne.
În singurătatea din noi,
De dinainte de a ne naște,
Spre zările unde moartea ne va mântui,
De tot ce înseamnă,
Împlinirea de a suferi,
Fără de noi.

Atunci să ne ascundem de Timp,
În inima eternității clipei,
Unde putem să ștergem
Toate suspinele din lacrimi,
Să lăsăm fericirea să ne inunde,
Mântuirea și sfințenia de a ne fi găsit,
Undeva-cândva,

Unul pe celălalt,
Pentru totdeauna,
În moarte.

58. Crăiasa lacrimii

Unde ai învățat vreodată să mori iubire?
În care inimă de Cuvânt te-ai pierdut?
La care cimitir de frază ai eșuat?
Întinde-mi mâna speranței,
Înger al lacrimii, pentru care plânsul
A devenit o bătaie de inimă ce iubește,
Pe rugul aprins de simțire al iubirii,
Ce n-aș vrea să ardă niciodată,
Amurgul, pe rugul nemărginit al dorului
De a ne durea unul de altul,
În noaptea uitării,
Pe care nici tristețea tuturor îngerilor
Acestei lumi nu o poate dori,
Fiindcă cu toții s-ar îneca în lacrimile amare
Ale deznădejdiei de a mai putea zbura,
Dincolo de ochii tăi minunați!

59. Te iubesc dincolo de mine....

Și dacă m-aș îneca în ochii tăi,
Cine mi-ar descoperi trupul inimii mele,
Ce a bătut atât de dureros pentru tine,
Înger al iubirii.
Nu cred că ai reușit vreodată să înțelegi,
Moartea.

Și dacă aș reuși să părăsesc,
Gândurile tale,
Chiar crezi că norii nu mă vor plânge niciodată?
Că Soarele nu mă va arde cu foc de amintire,
În inima ta?
Chiar crezi că natura cuvântului prin care te-am iubit,
Nu mai are lacrimile misterului prin care,
Era o stea din tine,
Mereu a sufletului meu?

Ne-am întâlnit la margine de Destin,
Unde ploua cu singurătate,
Eram atât de mult adevăr unul de altul,
Încât nici oceanul privirilor noastre
Nu putea fi mai singur decât noi.

Și atunci am înțeles,
Că ne-am născut din dorul de a muri împreună,
Mai vii cu fiecare zâmbet ce ne unea mâinile,
Încătușate în speranța,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

De a fi una și aceeași clipă,
A Nemuririi.

Te iubesc!

60. Așteptare

Te aștept în lumina sufletului meu,
Să-mi dăruieși raza nemuririi,
Ce nu vrea să primească umbra
Îngerilor uitați de lume
A religiei ce a fost cândva
Pașii tăi ce alergau spre mine,
Uitând de puterea viitorului,
De a ne iubi alături de moartea,
Eternității din noi.

Te doresc atingere de Destin
Alături de soarta ce nu poate înțelege moartea
Ca fiind un Dumnezeu ce nu-și schimbă
Amintirea pentru care ne-a răsfățat,
Cu focul dorului,
Ce ne-a aprins pentru totdeauna,
Eternitatea.

61. A reuși să înțelegi moartea

Unde crezi că voi reuși vreodată să mor
Înainte de tine?
Aici, înainte de Destin sau dincolo de el?
Oriunde ar fi tot de ochii tăi minunați dau.

Spune-mi dacă moartea mai poate muri,
Vreodată,
Atunci când inima mea bate pentru tine?
Dincolo de orice otravă a acestei lumi?

Care dor ar reuși să doară
Mai mult decât sufletul tău
Din mine?
Care moarte ar reuși să moară,
Mai mult decât zâmbetul tău
Din privirea uitată din ochii mei,
Pentru tine?

Atunci te rog să revii la viață,
Să ne murim clipele eternității împreună,
Mai aproape de orice gând
Uitat de Dumnezeu
Pe pervazul eternității.

De aceea suflet de speranță,
Te rog să redevii inimă și suflet,
Te rog să mă înveți astfel,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Să pot muri în mine însumi,
Și mai apoi în tine,
Dacă crezi că vei reuși vreodată.....

62. Nimic în lume....

Nimic nu e mai dureros
Decât să-ți pierzi
Marea cuvintelor din inima ta
Și nici mai profund
Decât să fii tu însuși
Atunci când moartea iubirii
Se va așterne
Cu uitarea fulgilor de clipe
Peste gândurile mele de acum.

Și ce ar mai rămâne din noi
Decât o cale prăfuită
Pe unde am trecut undeva, cândva,
Alături de iubirea noastră
Ce se dorea eternă.

Mai ești tu oare
Îngerul luminii din privirea mea
Pierdută în întunericul
Uitării de noi
Atât de adesea,
Încât mă cred învins
De pașii dorului tău
Ce-mi bat mereu
În fereastra amintirii mele
Pierdută din mine undeva departe

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Unde, dacă-ți mai amintești,
Cineva ne spunea:
"Ce frumoși sunteți!"?
Era un nebun scăpat de soartă
În clipa eternității noastre
Pierdută din noi.

Și erai rece cu mult frig
În surâs
Și lacrima îți stătea înghețată
La capăt de speranță
Știindu-te pierdută
În lumea viselor mele
Care se vor destrăma
Odată cu venirea zorilor
Norilor clipe ce vor muri
Fără să le înțelegem vreodată.

63. În urma inimii

Nicăieri în urma inimii mele,
Nu aş putea să respir,
Chiar de mi-ar rămâne,
Umbra cuvintelor tale
De dincolo de inima mea
Atât de măcinată de Moara Sentimentelor
Unei mari iubiri.

Nici măcar atunci nu te-aş putea înţelege
De ce amesteci clipa ninsorilor ce vor muri
Pe asfaltul negru, al gândurilor noastre
Cu noi înşine,
În pensula unei amintiri a dorului,
Ce doare mai tare decât noi,
În noi!

Şi atunci mi-ar trebui,
Miile de ani ai zâmbetului tău,
Pentru a deveni sufletul surâsului paşilor vieţii
În imaginea răsăritului,
De dincolo de respiraţia care ne-a născut,
Pentru a reuşi să murim
La fel de eterni
Ca întotdeauna înainte de a fi noi.

Şi totuşi fără de noi,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Ne-am fi pierdut în întunericul
Vorbelor goale.

De aceea te iubesc
Mai mult decât pot să înțeleagă
Moartea și viața
Regretelor târzii ale deșertăciunii,
Acestei lumi,
De a merge mai departe
Fără de noi înșine.

Ai putea privi prăpastia care desprate lumea noastră
De tot ce înseamnă condamnarea de a fi clipa morții?
Ai putea înțelege durerea care ne desparte de moarte?
Și cine ar mai crede în iubire dacă am uita să murim?
Acum mă crezi de ce iubesc viața ochilor tăi?
Te iubesc!

64. Cunoaștere

Care înger a reușit vreodată să zboare
Peste propriul său trecut?
Dar care sfânt a uitat cândva de Dumnezeuul său?
Care ochi a reușit să-și înțeleagă
pleoapa care le închide lumina iubirii lor?
Dar care iubire a fost fără privirile
clipelor miraculoase ale împlinirii din noi?

Și atunci cine suntem în afară de noi?

Unde sunt străinii inimilor noastre
pe care-i alungam cândva
mai aproape de noi
pentru a putea iubi:
Iarba deșertăciunii,
uscată pe sprânceana timpului
sau dorința nemăsurată a eternității
pe care o vroiam croită după tiparul
viselor din noaptea
în care toate coșmarurile morții
deveneau o umilă ulcea de lut!
Toate acestea se treceau pe sine!
La crematoriul existenței
unde Dumnezeu ar fi dorit să ne facă eterni
Dacă nu am fi cunoscut
Paradisul ce a devenit Infern!

65. Inima timpului

Sunt alături de inima Timpului
și îl întreb dacă a iubit vreodată?
îmi spune că el este doar clipa morții
a deșertăciunii omenești,
care a dorit să lipsească la nașterea
iluziilor vieții,
dar a întârziat
de la întâlnirea sa
cu Dumnezeu iubirii din noi.

Motiv pentru care viața a devenit o luptă,
iar fericirea un război etern,
cu noi înșine,
pierdut mereu în fața Destinului
pașilor pierduți ai speranțelor,
ce nu mai pot nici măcar să-și șoptească,
durerea zilnicei recunoaștințe de a avea un Dumnezeu
care ar fi vrut ca totul să fie perfect

Dar!

Mereu trebuia să fie un Dar
al Diavolului,
Prelins peste neputința și neștiința
dar mai ales dorința
De a fi salvați de același Dumnezeu
prin durere!

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

De ce, Doamne, nu ți-ai găsit alte clipe
Care să-ți sufere neputința
decât prin noi
În nenorocita noastră de clipă
atât de străină de viață,
încât a devenit întocmai propriul nostru Destin!?

66. Absolutul iubirii din noi

A reușit cineva să înțeleagă vreodată iubirea?
Să prindă orizontul inimii în pumnii speranței,
Să zboare pe aripile dorului peste infinit,
Acolo unde lacrima amintirii tale mă mistuie?

A despărțit cineva,
Destinul de moarte
Și pașii zâmbetului tău,
De suferința lumii
Care ne-a fost dată?
De Dumnezeu iubirii
Din noi,
Să putem visa,
La dulcea durere a eternității,
Ce plutește nepăsătoare,
Pe oceanul nesfârșit,
De lacrimi ale lumii.

A spus cineva vreodată de ce a pierdut Dumnezeu,
La roata norocului ce s-a învârtit la facerea lumilor?
De ce Păcatul a cuprins necuprinsul și trupul sufletul?
Închizându-ne în spatele porților masive ale neputinței,
Absolutul iubirii din noi.

67. Cred în tine

Nu cred în aripi fiindcă se pot frânge,
Nu cred în viață fiindcă naște moartea,
Nu cred în dorul ce va presăra uitare,
Nu cred în zorii ce prevestesc amurgul,

Totul pentru că,

Cred în lumina din privirea ta ce scaldă eternitatea,
cuvântului din mine,
Care a dat viață acestei lumi,
Cred în sfințenia iubirii ce respiră prin absolut,
Cred în lacrima strigătului surd,
Ce ne-a unit prin Destin,
Pentru totdeauna,
Înaintea Dumnezeului iubirii din noi,
Pe care L-am asemuit cu Tine,
Ca să devină mai apoi:Noi!

Cred în tine,
Ca fiind speranța Lui Dumnezeu,
Prin care a născut această lume,
Din Cuvântul Sfânt al iubirii,
Pe care numai în ochii tăi îl pot afla.
Cred în tine,
Ce-ai născut întregul absolut,
Din inima mea,
Pustiită de singurătatea,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Deșertăciunii acestei lumi,
Cred în tine,
Crăiasă a dorului ce alergi atât de departe,
Până în regăsirea din noi,
Nenăscută în această lume,
Pentru care moartea,
Devine viață eternă,
Iar iubirea absolută,
Spatele unei Clipe,
Unde ne vom pierde pentru totdeauna,
Înviind și uitând Timpul.

68. Orizont pierdut

Ce altceva poate fi viața asta?
Decât,
Un gând pentru visul din Destin,
Un val spart de tâmpile dorului,
Un orizont pierdut în buzunarul rupt al Timpului,
O șansă prin care să ne uităm privirile
Pierdute,
De noi înșine,
La cumpăna unui cimitir
Al speranțelor de revedere,
Sub cerul cu nume de Adio.

Dacă marile iubiri nu mor niciodată,
Sub ștreasăina amintirilor,
Pline de sfințenia eternității
Cuvântului din noi,
Atunci,
Înseamnă că nu se nasc niciodată,
Iar frunțile lor ,
Nu au șanțuri prin care să curgă
Pălmile bătătorite ale viselor
De a fi mereu împreună.

69. La masa Morții

Ascultă strigătul înfiorător al liniștii,
Privește cum ploaia sentimentală,
Cade surd peste inimile noastre,
Sfințindu-le cu tăria cerului etern
Din noi,
Pierdute în privirile care L-au găsit
Pe Dumnezeuul iubirii,
Ce-și soarbe amarul existenței lumii,
La masa Morții.

Oare iubim fiindcă Dumnezeu
Nu poate păcătui niciodată?
Iar gândurile Lui,
Sunt sfințenia și iubirea din noi?

Atunci de ce nu trăim fiecare,
O mare iubire?
De ce pașii greierilor morții,
Sunt mai vii ca niciodată primăvara?
Doar fiindcă în inima nașterii bate moartea?
Iar toamnele promisiunilor prevestesc,
Iarna cuvintelor atât de înfrigurate
Încât aripile viselor îngheață,
Pentru totdeauna,
În moarte.

70. Împreună cu tine

Mi-aș dori ca apa vieții să se reverse
Etern în cascada iubirii,
Iar curcubeul viselor să-ți încoroneze,
Fruntea dorințelor tale
Cu împlinirea și fericirea de a fi,
O nimfă a verbului frumuseții,
Ce mă însoțește prin călătoria vieții,
Trecând prin deșerturile suferințelor,
Privind alături piscurile reușitei,
Dar și valurile deznădejzii,
Ce se sparg de țărmurile voinței
De a rămâne mereu împreună,
Dincolo de zodiile acestei lumi,
Unde ne vom regăsi liniștea,
Eternității din noi.

71. Pumnii sufletelor

Aș zdrobi,
întreaga durere
din pumnii sufletelor
noastre,
izvorâtă din pulberea stelară,
a cărei amintire,
nu s-a stins,
de când supernova,
Destinului nostru,
a spart timpul,
în cioburile existenței,
ca întregul din noi,
să fie în doi.

Pentru ca Dumnezeu,
să poată modela,
țărâna privirilor noastre,
pe roata sorții,
învârtită de divinul Ființei,
din speranțele noastre,
de a ne mântui,
cu focul veșniciei,
Pasiunea.

72. Amurg

E ceas de amurg al neputinței,
Unei zile,
Ce a căzut deseori,
În genunchii gândurilor,
Spre a lumina cu sudoarea ei,
Pălmile nehotărâte ale voinței noastre,
Ce vor să clădească,
Sub cerul iubirii,
Aripile măiestre ale viselor,
De a uita că viața naște moarte,
Și viitorul,
Destin,
Care va închide porțile masive
Ale speranțelor,
Pentru totdeauna,
Odată și odată,
În urma noastră,
Ce va ascunde.
Tălpile sfinte ale iubirii,
Dumnezeului din noi,
Cel ce se afla în privirea ta,
Acoperit atunci de uitare.

73. Recviemul iubirii

Ce caută pașii noștrii
Pe valurile strivite ale timpului,
De mirajul neputinței?
Acela de a fi aievea,
O amară iluzie a vieții,
Ce nu ne lasă să ne întâlnim,
La ceas de soartă,
Oricât de târzie și tristă ar fi,
Vremea tuturor vremurilor,
Mai vechi decât însuși Timpul,
Îmbrățișării noastre încremenite în neantul,
Ce înconjoară mormântul,
Cu nume de țărână din noi,
Ascuns în cimitirul unor cuvinte,
Ce-și trag seva din vorbele fără rost,
A celor ce n-au iubit niciodată.
Dar își râd nimicnicia,
La masa deșertăciunii,
Unde veninul lor devine,
Lacrimile prafului stelar,
Al iubirii divine din cugetul nostru,
Sau plânsul neînțeleas de suflul
Lui Dumnezeu,
Din Cuvântul zămislirii noastre.
Ai milă Doamne...
Și iartă,
Până și amintirea lor,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Dar niciodată faptul,
De a călca iubirea în picioare,
Fiindcă atunci ar trebui,
Să te renegi pe Tine.

74. Apa morții

Câtă nevoie am de infinitul din tine,
Să-mi acopere goliciunea inimii,
Pe care am uitat-o într-o zi,
Când tocmai îmi sărbătoream Destinul,
Munților cucerți de istoria vieții mele,
De dincolo de mine.

De aceea ești slava Cuvântului ce m-a întrupat,
Ești zidul care mă ține departe,
De dușmanul din mine ce-mi vrea moartea,
Fericirii de a fi iubit.

Te rog înțelege-mi norii,
Ce se abat asupra orizontului ființei mele,
Pentru a mă uda cu amintirea,
Trecutului,
Ce o revarsă peste mine,
Șiroind din apa morții.

75. Ești tu

Ești tu sau Dumnezeu din mine?
Care-și duce împlinirea suferind,
Pentru păcatul de a ne fi născut iubirea,
Într-o lume a absurdului,
Din ochii ce se pierd,
În golul ce a mai rămas,
Adevărat din noi.

Ești tu sau orizontul inimii mele,
Ce fuge mereu din pumnii iubirii mele,
Atât de îndurerați de tine,
De aripile viselor tale ce au căzut,
Pe caldarâmul negru al inevitabilei,
Morți de noi înșine,
Mereu....

76. Alături de lacrimi

Câte inimi ale zâmbetului tău
Ai putea da orizontului uitării din noi?
Întors împriva propriului său soare al amintirilor
De a fi într-o zi
Care-și uita propriile ceasuri
Pe frunza primăverii atât de trecute
Din mirosul sentimentelor noastre,
Ascunse de timpul tinereții
Într-o mansardă a viselor ce-și permiteau
Să hoinărească cu sau fără voia noastră.

De ce plângi?
Nu ești inima acestui timp al frumuseții ?

Și cât de mult te-aș dori să-mi fi iar,
Îngerul tăcut al destinului lumii din mine,
În prag de apocalipsă a îmbrățișării
Unor suflete ce ne vroiau,
Să devenim părinții acestei lumi,
Pentru ele.

De ce plângi,
Cu lacrimile sângelui din cuvintele mele?

Și la ceas de ninsoare au plecat,
Să se piardă în uitarea pașilor noștri,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Rupți

De atât de mult viitor întunecat,
De furtuna sentimentelor ce-și iau zborul
Spre inimile furtunii din gândurile noastre,
Pierdute demult până și de noi înșine.

De ce plângi,

Atât de adânc în sufletul acestei lumi din mine.

Și te chem din nou de dinainte de a ne fi născut
În cristelnița păcatului spălat de apa destinului
Înghețat din respirația mării noastre iubiri,
La margine de credință
În depărtările
Simțirilor din lacrimile noastre.

Te-am pierdut printre ghețurile

Cuvintelor,

Moarte de atât de mult frig din noi.

Să aflu într-o zi la gunoiul uitării,

Lacrimile aruncate de dorul nostru,

Cândva,

Într-o zi a eternității din noi,

Azi terfelită de orizontul care plânge,

Într-un apus incendiat de flăcările

Ce ar fi fost odată,

Focul iubirii noastre!

Sărutul tău.

Să nu plângi fiindcă lacrima orizontului din noi,

Nu poate muri ,

Fiind sufletul naturii clipei care ne-a dat eternitatea ,

Când cineva ne-a spus ce frumoși sunteți,

Știind că mergem spre moarte.

77. În inima cerului senin.....

Te aștept în inima cerului meu senin,
Cu aceleași valuri de iubire,
Alături de care ai izvorât în destinul meu,
Pe care nu-l pot regreta,
Privind în ochii timpului vieții noastre,
Mai bătrân decât Vremea
Cuvântului inimii tale
Când mi-ai spus,
Cât de mult mă iubești,
Peste căile ferate ale zâmbetului,
Unde ar fi trecut trenul vieților noastre,
Întârziind prea mult,
Departe de speranțele destinului nostru,
Pierdut mereu la capăt de gară,
Unde nu opresc niciodată
Trenurile iubirilor
Care l-au cunoscut pe Dumnezeu
Și se puteau astfel întâlni aieva.

De aceea te iubesc și mai mult,
Înger de neatins al vieții mele,
Pe care sper ca să o descopăr
În moartea de smarald a frazelor,
Prin care m-ai fi uitat demult,
Și nici nu-ți mai amintești de sufletul meu,
Atât de uitat de tine,
În imensitatea lacrimii care ne-a dat viață cândva

Alături de noi.

78. Norii iubirii

Nu există dragoste care să nu moară
În inima stelelor gândurilor tale,
Pe care le-am iubit dincolo de orice lacrimi,
În care am trăit veșnicia iubirii
Înveșmântată cu eternitatea zâmbetului tău,
Atât de etern,
Încât nici moartea,
Nu-l poate întrece,
Cu toate vremurile ei,
Uitate de norii iubirii ce vor să moară,
Plouând.

Fără de ploaie am fi orfani de lacrimi,
Am trece strada speranțelor iubirii,
Roși de noi înșine
Atât de mult,
Încât nici haina sufletelor noastre
Nu s-ar mai putea coase
La nivelul privirilor orizontului,
De a fi iubire și destin.

79. Cer sângeriu

Să crezi în lacrimile stelelor,
să alergi pe pajiștile nopților uitării,
din mine cel pierdut
din zâmbetul tău fermecat,
unde moartea devine visul
din dorul privirii tale,
înghețat de atât de mult crez în viață.

Să te întreci cu cerul clipelor
pierdute ale iubirii noastre,
care și-a părăsit până și propriul orizont
în țărâna amintirii noastre,
ce va naște noi zile,
ale altor și altor timpuri,
unde nici unul dintre noi,
nu vom mai fi
forța, destinul, iubirea și împlinirea,
ci furtuna dureroasă a cerului sângeriu
scurs din lacrimile inimii
ce va uita într-o zi să-și mai bată
Destinul.

80. Culori de toamnă

La răspântie de dor
am înțeles de ce fântânile iubirilor
au cumpene care se pierd
printre valurile verzi ale vieții,
odată cu speranțele iubirilor eterne.
în calea prăfuită a toamnei,
pregătită de moarte.

Și numai împlinire și fericire,
încât m-am întrebat nu numai odată
de ce toamna culorile sentimentelor naturii
sunt mai frumoase
ca niciodată, ca niciodată, ca niciodată?
Doar fiindcă se pregătesc de moarte?

Dintr-o dată în sufletul seninului
se răstoarnă roata de foc a timpului,
care revine obsesiv de mereu,
cu alte și alte iubiri,
cu alte primăveri ce vor deveni
tulburător de frumoase
abia la maturitatea toamnătică a lor,
când se vor pregăti de moarte.

81.Rugă către privirea ta

M-aș ruga munților din privirea ta,
să mă lase să-i escaladez,
dincolo de propriile lor orizonturi
de vise.

Aș încerca să cert amurgul zâmbetului tău,
poate fiindcă cred prea mult în răsărit,
în Lumina Divină a iubirii noastre.

De ce stolurile cuvintelor noastre,
se pierd spre asfințit, chiar dacă cred că iubirea
nu poate muri niciodată?

Și ce mai rămâne din sărutul ființelor noastre,
din inima îmbrățișării aceluia moment
pierdut la margine de drum
al vieților noastre ce ar fi trebuit
să-l străbată undeva cândva,
împreună?

82. Măreția timpului

Oare cât de mare e timpul luminii din noi?
Cât de tumultoasă zarea din timpul iubirii noastre?
Dar fericirea?

Cine altcineva poate ști în afară
De pasiunea clipei care ne unește
Dincolo de toate misterele viitorului,
Care se așterne peste noi,
Până în clipa când va deveni întregul nostru trecut,
Pierdut și el în eternitatea
A cărei lacrimi devin stelele,
A tot ceea ce a fost vreodată,
O mare iubire.

Acum privește pe bolta cerului din sufletul tău
Și spune-mi dacă poți să numeri stolurile
Cuvintelor care se pregăteau să moară
Dincolo de orizonturile amintirii inimii tale,
Unde nici dorul nu-și mai găsește locul,
Rămânând doar paradisul uitării absolute.

83. Iubirea mea de dor

Te știu de-o viață
Pierdută în secunda inimii mele,
Ce alerga spre tine
Din norii Cuvântului,
Care m-a înțeles,
Născându-mă.

Ești o enigmă a nașterii și morții din mine,
Care-mi pecetluiesc viața dorului,
De a te vedea mereu,
În diamantul amintirii,
Pe care am să-l pun la cerceul
Purtat de Dumnezeu,
Pentru a sparge odată și odată,
Sticla morții,
Rece și insensibilă
A suferinței acestei lumi,
Care ne desparte
De noi înșine.

Câtă lumină din ochii tăi,
Poate cuprinde primăvara speranțelor mele,
Răpusă de soarele eclipsat de norii,
Timidității tale?

Cât întuneric a mai rămas
De trecut peste ființa

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Pe care o considerăm noi,
Dumnezeul iubirii noastre?
Iubirea mea de dor?

84.Lacrima Lui Dumnezeu

Indiferent de martiriul lacrimii
Care se metamorfozează în iubire,
Pașii inimii tale vor rămâne
Același Christ însângerat al speranțelor
De a fi mereu împreună.

Numai dorul crucii reci și deșarte,
Cu miros de lemn putred al norocului nostru,
Ar reuși să ardă întreaga gamă a amintirilor,
Pierdute de viitor în vâlceaua inimilor noastre,
Amare.

Și ce-ar mai rămâne din noi?
În afară de moartea păpădiilor speranței
Care sunt duse de vântul,
Privirii tale, spre nicăieri,
Tochmai acolo unde moartea învață să moară odată cu viața,
Zâmbetului tău.

Și cât de perfect ar putea muri dorul,
Dacă nu ar rămâne urma frumuseții tale,
De floare ascunsă la buzunarul destinului meu,
Prea peticit de a-l ține mereu,
În inima sa.

85. Pentru totdeauna alături de tine

Și ești inima mea
Atât de aproape de cuvântul tău,
Era să mă înec,
Dacă nu l-aș fi atins,
Cu palmele iubirii mele,
De Tine.

Și eram numai cu inima ta,
Pierdut în imensitatea unei fraze,
Care mă alunga,
Din Tine.

Doar orologiul surd al privirii tale,
Mă îndemna să mă pierd,
Dincolo de speranța care se frământa,
În Tine.

Și doar atunci am înțeles,
Cât de mult poate însemna
Să rămânem noi amândoi,
Pentru totdeauna,
În Noi!

86. Din Noi!

Să fii mitul pierdut
În misterul ochilor noștri
Regăsiți de Timp,
În capcanele lăsate de iubire,
Pașilor noștri pierduți
În parcul unde eram
Frunoșii unui nebun.

Și atunci am devenit,
Odiseea absurdului din străngerile
De mână ale sufletelor noastre,
Rătăcite din noi,
În lacul uitării,
În care ne-am înecat,
Spreanțele înlăcrimate,
Care nu vroiau să plângă,
Destinul unor săruturi,
Ce nu puteau să mai sfârșească niciodată,
Din Noi!

87. Vara iernii

Știi bine că moartea este doar o trecere,
A sărutului tău spre inima mea,
Prea moartă de Destinul acestei lumi,
Care a uitat de ochii tăi.

Și nici o inimă nu ar mai reuși,
Să înțeleagă pașii tăi,
Care înfruntau vara iernii din surâsul meu,
Înghețat de Destinul,
Care nu ne-ar fi lăsat niciodată împreună,
Să reușim a muri Clipa!

Și atunci nici o lacrimă a acestei lumi,
Nu a mai reușit să moară vreodată,
Fără durerea orizontului,
Luminii din Clipa întâlnirii noastre,
Rupte adeseori din Fericire.

Și să știi că nici moartea,
Nu va reuși vreodată,
Să ne despartă Dorul,
Pierdut din pașii clipelor noastre,
Duse de ploaia amintirilor unor săruturi,
Pentru totdeauna.

88. Și dacă ai fi rămas tu....

Și dacă râul inimii tale
Ar învăța vreodată să nu-și mai înghețe
Iarna speranțelor renăscute din primăvara
Unei iubiri pe care nici nebunul parcurilor,
Nu o va putea uita vreodată?

Și dacă am să devin râul,
Lacrimilor dorului tău,
Căzut în cascade de lacrimi,
Peste amintirea Destinului nostru,
Pierdut în fumul greu al primăverilor,
Unde cu toții sunt fericiți,
Că și-au ars trecutul unui an,
În afară de noi?

Și dacă moartea cuvintelor s-a îmbrăcat
Cu uitarea din palma ta care mă ținea strâns,
De Destin, ca nu cumva să mă piardă,
Sub bolta unei veri prea calde, de noi înșine.
Pentru sufletele noastre de atunci?

Și dacă am mai fi vreodată bolta acelor nopți,
Care ne acopereau zilele luminii iubirilor noastre,
Am mai reuși vreodată să ne regăsim constelația dorului?
Odată pierduți de noi înșine?

Și dacă ai fi rămas tu....

89. Lacrima singurătății

Prea singur
În infernul uitării de tine,
Singur în moartea
Venită odată cu primăvara uitării,
Singur în ochii tăi
Care s-au stins de demult
din mine,
Singur în lacrima
căzută aiurea fără să înțeleagă
De ce nu-și mai poate plânge dorul,
Sărutului care a îngenuncheat-o
În iubirea noastră,
Nesfârșită până și pentru Vreme.

Prea înlăcrimat Orizont
Care nu și-a înțeles Vremea,
La fel ca și mine,
Respirația speranțelor tale,
Umilită de viitorul în care nu credeam,
Că iubirea noastră va învăța vreodată,
Să poată muri fără de noi,
la fel de singură.....ca acum!

90. Râul deznădejdiei

Cine poate învăța că iubirea
Înseamnă mai mult decât
Lacrima orizontului inimii mele,
Însetată de noi,
Înger al fericirii vieții noastre,
Care ai căzut,
În râul deznădejdiei cu aripa speranțelor
Din Destinul meu,
Ruginit de de atât de multă Vreme,
Uitat de Dumnezeu amintirilor
La margine de crăsmă părăsită
A uitării din noi,
Care era odată catedrala mânturii
Inimilor noastre ce se întâlneau,
La capăt de viață și moarte,
Pentru a fi mai eterne ca niciodată,
În iubirea din noi.

91. Străin.....

Dincolo de mine
Sunt și am rămas
Străin.

Ați fost mereu străinul din mine,
Pierdut pe aleile speranței,
Topită în focul amăgirii,
Pe care nu l-am putut regăsi,
Niciodată.

Nu cred în mine fără de tine,
Precum moartea nu crede,
În viața care va învinge,
Fără de iubire.

Zorii ființei mele te-au adus,
În palmele bătătorite ale acestei
Existențe atât de dureroasă,
A amintirii.

La fel de străin ca și tine,
Sunt pe aleile pietruite cu Destin
Ale acestei Lumi,
Uitate până și de Dumnezeu,
Nașterilor noastre.

92. Oare?

Oare unde aş putea să iubesc,
În afară de casa sufletului tău?

Oare unde aş reuşi să mor sau să mă nasc,
În afară de tine?

Oare unde aş mai redeveni eu cel adevărat,
Decât în inima ta?

Oare ce sentiment ar mai reuşi să inventeze natura,
Unde inima ta nu ar mai fi?

Oare câtă iubire ar putea muri din noi dacă nu ne-am vedea,
Până când moartea ne-ar mai putea regăsi?

Oare cât destin am pierdut de când nu ne-am văzut,
Pe strada privirilor noastre uitate până şi de moarte?

Oare câte lacrimi ar mai fi scurs Dumnezeu,
Din iubirea Lui fără de dragostea noastră?

Oare câte cuvinte se vor mai pierde în absolutul acestui
Univers,
Fără a ne mai rosti niciodată: Te iubesc!?

93. Iubire

Ce-ar mai rămâne din ploaia cuvintelor noastre,
În afară de furtuna din ele?

Unde am mai fi noi dacă nu ne-am fi întâlnit,
În afară de propriile noastre vieți?

În care ochi ne-am mai fi pierdut vreodată,
În afară de pustiul care ne înconjoară azi?

Unde ar mai fi fost eternitatea cuvintelor noastre,
Dacă palmele destinului nostru roase de eternitate nu s-ar
fi împreunat?

Unde mai ești tu înger pierdut din mine,
Rătăcit azi prin orizonturile de neatins ale uitării de noi?

Să te strig neștiind că-ți rupi aripile amintirii din noi,
În zborul dorului de a fi împreună, la fel de eterni iubire?

Împreună cu tine mă simt liber și neîntinat de deșertăciunea
acestei lumi,
Încotro te pot simți orizont al veșniciei din mine?

Nu mă lăsa acestei deznădejdi a clipei din noi,
Ce ar fi trebuit să devină eternitate înfruntându-ne Lumina
Divină din noi,

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

Spre a învăța să ne murim clipa propriei noastre eternități,
Iubire!

94. Mereu mă gândesc la tine

Chiar și dincolo de moartea mea,
Te simt iubirea vieții mele.
Azi am fost în parcul une am înviat din moartea,
Propriului meu destin pentru tine.

Am stat pe buturuga copacului tăiat,
De parcă era viața mea.

Atunci când te-am întâlnit,
Iubindu-te la fel cum norii își iubesc
Seceta propriului lor destin,
Cum numai ochii tăi minunați,
Ar mai putea să privească cerul,
Inimii mele,
Dragostea mea.

95. Răsare cu lumină

Atunci când norii îți iubesc ploaia
Inimii mele care bate pentru
Ochii tăi înțeleg de ce ziua privirii tale,
Răsare cu lumină.

Te doresc cum numai clipa eternă a acestei lumi,
Poate să-și înțeleagă propriul timp,
Care vrea să-l omoare într-o zi,
A fericirii destinului ce a creat-o,
Mai eternă decât Dumnezeuul iubirii noastre.

Cine suntem noi ființe deșarte?
Suntem nemurirea?
Suntem fericirea?
Suntem deznădejdea?
Sau suntem deșertăciunea?

96. Pustiu

A fi pustiu,
departe de tine,
pierdut în universul gândurilor,
care a uitat să-și mântuiască,
nașterea propriei iubiri.

Și nici moartea,
nu a reușit să învețe tema vieții,
plecată fără întoarcere din apusul,
privirii inimii mele,
spre un nou anotimp,
al speranței neînțelese,
de coșarul norocului,
pierdut de destin.

Pustiu pierdut până și tu,
de ochii nebuni ai
 Fericirii,
 călăuzită de disperarea
 noilor zile, cucerite de amurgul
 sufletelor lor,
 încât au uitat pentru totdeauna
 că există zori.

97. Cerul iubirii

Numai norii inimii pot înțelege
ploaia cuvintelor
din căile bătătorite de destin
în zâmbetul tău,
născut pentru a nemuri
până și viața speranțelor,
risipite de pleoapele clipelor
pline de praful uitării
peste țările cerului,
iubirii din noi.

Și m-am întors pe drumul eternității
din care am venit,
vrând să înțeleg sensul nașterii
pentru care însemni
întreaga mea lume
ai cărei sfinți au devenit
Dumnezeul meu.

98. Știu

Știu,
că ești infinitul din mine,
Știu,
că te-ai născut în lacrima singurătății,
Mai știu,
că moartea se destramă în iubire,
Că,
infinitul ochilor tăi,
Nu poate muri niciodată,
Că frumusețea inimii tale,
nu poate bate decât infinitul,
Zodie de lumină,
a destinului meu,
Pe care-l străbați,
fără să pierzi vreodată,
La ruleta unde pâna și Dumnezeu,
Ar fi uitat să mai creadă în noi.

Și atunci unde este orizontul sufletului tău,
Pe care nici Dumnezeu nu-L poate prinde,
În pumnii care au creat această lume?
Unde altundeva decât în mine?

99. În umbra inimii

Da, aş fi vrut să te sun
în fiecare moment al acestei zile....
nu ştiu şi nici nu-mi pot explica
de ce nu am reuşit.....
ştiu doar că-mi era extrem de greu.....
poate mai greu decât viaţa sau moartea sau apusul şi
răsăritul la un loc.....
simţeam un fel de gol în imensitatea din mine,
atât de gol încât nu-l mai putea înlocui nimeni.....
nici oceanul amintirilor sau seninul primăverilor privirilor
tale.....
m-am simţit pătruns de necuprinsul propriei mele neputinţe,
de a-ţi mai respira iubirea.
Acum înţelegi că nu sunt Zeul nemuririi unor clipe
unde nu mai eram nici unul şi nici altul?
Da, mi-aş dori să te am alături de sufletul meu
şi nicidecum de trupul vlăguit de Destin.
Mi-aş fi dorit să devii tu cea adevărată de tine
şi nu de mine.
Şi atunci eternitatea vieţilor noastre ar fi devenit înţeles!

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE

SORIN CERIN –SUFLETE PERECHE